

”KOMMUNERNES FOKUS ER SELVFØLGELIG PÅ, AT VI SKAL VÆRE PÅ BANEN I EN TIDSBEGRÆNSET PERIODE, SÅDAN GÅR DET DOG IKKE ALTID. MEN MAN KAN DA GODT SIGE, AT VORES FORNEMSTE OPGAVE ER AT GØRE OS SELV ARBEJDSLØSE.”

AUGUST 2016

VORES FORNEMSTE OPGAVE ER AT GØRE OS SELV ARBEJDSLØSE

De færreste går på arbejde med det mål for øje, at de skal gøre sig selv arbejdsløse, men det er målet med indsatsen i CFD's Støttecenter Hovedstaden. Målet med den pædagogiske indsats er altid at gøre de borgere, som de støtter og vejleder, så selvhjulpne som overhovedet muligt.

Hvis du træder ind af døren på Støttecenter Hovedstaden en formiddag, møder du ledelsen og sekretæren og måske nogle medarbejdere. Men det er ikke pædagogisk arbejde, de har fokus på - det er administrativt arbejde. Statusrapporter og opfølgning på aftaler og møder.

Medarbejderne er ude. De kører rundt på Sjælland og Lolland-Falster, hvor de besøger borgere, der er døve, døvblinde eller har et betydeligt høretab - foruden nedsat fysisk og/eller psykisk funktionsevne, som ofte er kombineret med psykiatriske lidelser, misbrug eller særlige sociale og adfærdsmæssige problemer.

HOVEDSAGLIGT § 85

”Vi besøger 74 borgere, som bor i eget hjem, men som har brug for støtte og vejledning for at få hverdagen til at hænge sammen. Vores tilbud ydes i henhold til Lov om Social Service

§ 85,” fortæller virksomhedsleder Hanne Steen.

Det er meget forskelligt, hvor mange timer medarbejderne er sammen med borgerne. Det afhænger af borgerens behov, men også af kommunernes individuelle vurdering af behovet. Og da kommunerne arbejder efter forskellige standarder, har de på Støttecenter Hovedstaden meget forskellige sager.

En kommune kontakter støttecentret og beskriver en borgers behov, og på den baggrund starter støttecentret sin indsats op. Efter tre måneder evalueres indsatsen, og medarbejderne fra støttecentret kan pege på eventuelle behov hos borgeren, som, de mener, ikke dækkes. Det påpeger de overfor kommunerne. Herefter er det igen kommunerne, der beslutter, om der skal ændres i indsatsmålene og timerne til den pædagogiske støtte.

Borgere hygger sig foran Støttecenter Hovedstadens lokaler i Glostrup.

”Kommunernes fokus er selvfølgelig på, at vi skal være på banen i en tidsbegrænset periode, sådan går det dog ikke altid. Men man kan da godt sige, at vores fornemste opgave er at gøre os selv arbejdsløse,” siger Hanne Steen.

Det seneste år har støttecentret sluppet tre borgere.

ALENE I FELTEN

Pædagogerne i støttecentret arbejder meget alene ude i felten efter skemaer, der tilrettelægges for fire uger af gangen. De kører som regel direkte ud til borgerne og kører direkte hjem, når deres arbejdsdag er slut.

Det betyder, at de ikke umiddelbart har kolleger at vende faglige udfordringer med, og dem kan der ellers være en del af, fordi målgruppen er udfordret og forskelligartet.

”Vores medarbejdere er meget alene i borgernes hjem, og det kræver en vis robusthed, for det er jo sårbare mennesker, som de har med at gøre. Kun onsdag formiddag mødes vi alle sammen her i Glostrup til personalemøder,

supervision og samarbejds møder, og her kan vi bruge hinanden til faglig sparring,” forklarer Hanne Steen.

Det er umuligt at beskrive en typisk arbejdsdag for pædagogerne i støttecentret, for de er meget forskellige og afhænger af borgernes meget individuelle behov. Nogle borgere har fået bevilliget 19 timer om ugen og andre helt ned til en enkelt time om måneden. Hos borgere med 19 timers støtte er der mange behov, der skal dækkes, hvorimod borgere, som har en times støtte om måneden, som regel bruger

den på at gennemgå og få oversat posten til tegnsprog. Medarbejderne har i gennemsnit 2-3 besøg om dagen.

Ofte står medarbejderne i situationer, hvor de kan se, at borgeren har behov for støtte på nogle andre områder, end det kommunen har bevilget. Det er en udfordring for dem og deres faglighed.

”Som pædagoger har vi fokus på hele mennesket og på at skabe nogle rammer, som mennesket kan fungere i. Kommunerne er opdelt i forskellige

STØTTECENTER HOVEDSTADEN ARBEJDER HOVEDSAGLIGT UD FRA § 85 I LOV OM SOCIAL SERVICE. DE TILBYDER DOG OGSÅ:

- § 31b - mentor jf. Lov om aktiv beskæftigelseindsats
- § 52 - støtte børn og unge
- § 54 - støtte til familier med anbragte børn
- § 97 - ledsagerordning
- § 103 - beskyttet beskæftigelse
- STU - Lov nr. 564 om ungdomsuddannelse for unge med særlige behov

Samtale mellem borger og pædagog.

"VORES BORGERE HAR NOGLE BETYDELIGE UDFORDRINGER I FORHOLD TIL AT FÅ DAGLIGDAGEN TIL AT FUNGERE, OG SÅ LEVER DE OFTE MEGET ISOLEREDE LIV. DE SÆRLIGE OMSTÆNDIGHEDER OG DEN ISOLATION, SOM DERES DØVHED ELLER HØRETAB FØRER MED SIG, KAN VÆRE VANSKELIG FOR HØRENDE AT FORSTÅ."

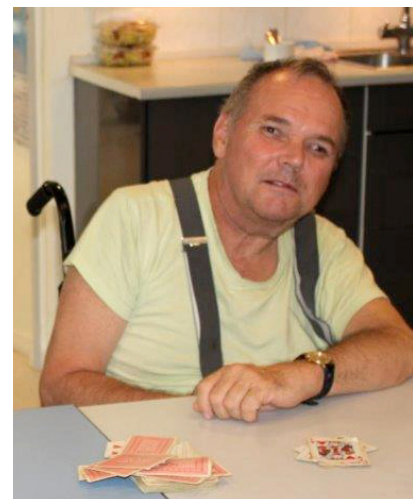
afdelinger, med hver sit fokusområde. Er bevillingen til støtte efter bestemmelserne i § 85, så kan vores medarbejder naturligvis ikke hoppe over og give støtte og vejledning i henhold til bestemmelserne for en mentoropgave. Heller ikke selvom de kan se, at der er brug for det," forklarer stedfortræder Karina Milton.

ISOLEREDE LIV - OGSÅ TRODS CI
Nogle af borgerne har også behov for støtte i forhold til at få etableret sociale relationer og komme lidt ud af deres boliger. Derfor holder støttecentret "Åbent hus" hver torsdag aften, hvor der er mulighed for fællesspisning, hygge og forskellige aktiviteter - og hvor de også kan få en-til-en-kontakt med en pædagog, hvis en borger har brug for det.

"Vores borgere har nogle betydelige udfordringer i forhold til at få dagligdagen til at fungere, og så lever de ofte meget isolerede liv. De særlige omstændigheder og den isolation, som deres døvhed eller høretab fører med sig, kan være vanskelig for hørende at forstå," forklarer Hanne Steen. Når de kommunale sagsbehandlere eller andre står overfor disse borgere, kan de have vanskeligt ved at gennemskue borgerens reelle behov. Det øger risikoen for, at de træffer beslutninger, der kan få uheldige konsekvenser for borgeren.

Gennemsnitsalderen for de 74 borgere, som støttecentret er i kontakt med, ligger omkring 45 år. De ældste er folkepensionister eller førtidspensionister og har derfor ofte et beskæftigelsestilbud. Anderledes ser det ud for de yngre borgere. De går ofte rundt og venter på, at jobcentret finder noget til dem.

Støttecentret har tilknyttet et tegnsproget STU-tilbud (særlig tilrettelagt ungdomsuddannelse) for unge, som ikke kan tage en almindelig ungdomsuddannelse. I dag er otte unge tilknyttet STU Glostrup.

En onsdag aften på Støttecener Hovedstaden kan også have karakter af et møde.

De unge har svært ved at følge med og er ofte meget rådvilde, når de er færdige med grundskolen. Måske har de forsøgt sig med en ungdomsud-dannelse af en slags og oplevet, at de ikke kunne følge med – og det udfordrer dem psykisk. Derfor oplever støttecetret også lige nu, at de tager imod flere unge, som er psykisk skrøbelige. Nogle bliver indlagt på psykiatrisk afdeling. Uanset hvad så har de unge brug for støtte i deres hverdag. De skal måske flytte hjemmefra og klare sig selv, eller de skal ud på arbejdsmarkedet.

De fleste af de unge, som støttecetret er i kontakt med, er CI-opererede. Men det har vist sig, at de ikke altid får det udbytte af deres CI, som man kunne håbe på. Det giver dem nogle alvorlige knubs.

”De unge, som vi møder, kan ikke gøre ordentlig brug af deres CI’er, fordi de har mange andre barrierer. Ofte mangler de også opbakning og støtte i hjemmet. Et CI er bare ikke en mirakelkur for alle,” forklarer Karina Milton og oplyser, at de lige nu har kontakt til to piger, som har frakoblet deres CI’er, fordi de oplevede mange gener med dem – både fysisk og psykisk. De befinder sig et svært sted i livet.

VI DRØMMER

Netop for at skabe plads og muligheder for gruppen af unge døve, som ikke kan klare sig i hørende arbejdsmiljøer, drømmer de i Glostrup om at lave en café.

Udover at være et socialt samlingspunkt for døve skulle cafeen også tilbyde arbejdspladser for døve, hvor de kunne kommunikere på tegnsprog. Og STU-eleverne ville også kunne komme i praktik og lære om alt fra madlavning til cafédrift.

”Vi kunne lave arbejdsafprøvning og skabe rigtige arbejdspladser for døve, der har svært ved at være i hørende miljøer,” siger Hanne Steen og fortsætter:

”Det bliver spændende at se, hvad der sker i fremtiden indenfor ”vores døveverden.” Men jeg tror ikke, vi bliver arbejdsløse foreløbigt. Særligt ikke hvis vi formår at udvikle og udvide vores tilbud til også at rumme nogle arbejdspladser for døve – for der er jo ikke andre steder for disse borgere, hvor der er tegnsprog,” fastslår hun.

” DE UNGE, SOM VI MØDER, KAN IKKE GØRE ORDENTLIG BRUG AF DERES CI’ER, FORDI DE HAR MANGE ANDRE BARRIERE. OFTE MANGLER DE OGSÅ OPBAKNING OG STØTTE I HJEMMET. ET CI ER BARE IKKE EN MIRAKELKUR FOR ALLE.”